

Liniewal Kudelstaart-Uithoorn

Landschap met een verhaal

De leegte binnen het landschap van de Stelling van Amsterdam is allesbehalve toevallig. Rondom de forten lagen onzichtbare verboden kringen. Het was van groot belang dat er vanaf de forten een vrij zicht was om de vijand te kunnen zien aankomen en om geweren te kunnen gebruiken.

Daarom werd in 1853 een speciale wet ingevoerd: de Kringenwet. Tot 300 meter rond de forten mocht alleen met hout worden gebouwd, en alleen als er toestemming was van de minister van oorlog. Tot 600 meter waren er restricties voor het gebruik van steen en voor de hoogte van de bebouwing, en tot 1000 meter was bebouwing wel toegestaan, maar kon deze bij militair bevel worden afgebroken. Deze wet had vooral veel invloed op het landschap en de stedelijke ontwikkeling na de Tweede Wereldoorlog. Rond een deel van de forten zijn nog altijd houten huizen te vinden.

Op fortterreinen vind je specifieke bomen en struiken. Over die beplanting is vroeger goed nagedacht. Zo werden dichte hagen met doornige struiken als een natuurlijk prikkeldraad gebruikt. Knotwilgen op de wallen zorgden ervoor dat het risico op verzakkingen werd verminderd. Populieren, wilgen en andere opgaande bomen onttrokken het fort aan het zicht van de vijand. Langs de liniewallen en toegangswegen werden vaak eiken geplant. Door de bomen langs de omliggende wegen om te zorgen kon je de doorgang voor de vijand blokkeren.

Foto's: Martin van Lokven, Wiebe de Jager

STELLING SCHATTEN

Gemeente Uithoorn

Fort aan den Drecht

**HOLLANDSE
WATERLINIES**
UNESCO WERELDERFGOED

unesco
Werelderfgoed

WATER ALS BONDGENOOT

Waar water voor Nederland vaak een bedreiging vormde, werd het binnen de Stelling van Amsterdam (onderdeel van het UNESCO Werelderfgoed Hollandse Waterlinies), juist ingezet als bondgenoot. Als afschrikmiddel tegen een mogelijke buitenlandse inval. Met behulp van een ingenieus watermanagementsysteem en een netwerk van rivieren, sluisen, dijken en kanalen kon het land in korte tijd gecontroleerd onder water worden gezet. Zo konden we de vijand verrassen en diens aanval vertragen.

In de huidige gemeente Uithoorn konden met het watermanagementsysteem, bij een vijandige dreiging, de volgende polders onder water worden gezet:

- **Uithoornse polder**
- **Kalslagerspolder**

Verschillende waterwerken hebben nog steeds een functie in watermanagement van vandaag. Ze helpen om het land te beschermen tegen water en soms ook tegen droogte.

In de gemeente Uithoorn zijn de volgende watermanagement-onderdelen van de Stelling van Amsterdam nog beleefbaar en herkenbaar:

- **Tolhuissluis** – Doorlaat van water van uit het zuiden richting Uithoorn.
- **Damsluis bij De Kwakel** – waterkering/overstort voor water in de Zuider Legmeerpolder.

Scan de QR-code en bekijk de animatie over de werking van het watermanagementsysteem van de Hollandse Waterlinies

Damsluis bij De Kwakel

Liniewallen zijn aangelegde wallen en kades om het inundatiewater tegen te houden en om erachter wapens op te stellen. Naast een militaire functie vervulden deze wallen vaak ook een reguliere functie in de waterhuishouding. In de gemeente Uithoorn is de **Liniewal Kudelstaart - Uithoorn** nog herkenbaar.

STERK FRONT

De plekken in de Stelling van Amsterdam die niet onder water konden worden gezet, moesten extra worden beschermd. Deze plekken lagen vaak in de buurt van (water)wegen en dijken en worden accessen genoemd. Om deze plaatsen te beschermen werden forten en batterijen gebouwd. De soldaten hadden hier een veilig heenkomen en er konden wapens worden opgesteld. Als een sterk front lagen de gebouwen verscholen in het landschap. Klaar om de vijand de weg te versperren.

In de gemeente Uithoorn zijn de volgende forten nog beleefbaar en herkenbaar:

- **Fort bij de Kwakel** – verdediger van de oostelijke ringdijk van de Zuiderlegmeerpolder en de Kleine Drecht met de daarlangs lopende weg.
- **Fort aan de Drecht** – verdediger van het Amstel-Drechtkanaal en de Kromme Mijdsrecht met kaden.

Fort aan den Drecht

Fort bij de Kwakel